

Příloha 1

Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze

Reflexe dobrovolnické praxe, letní semestr 2010/2011

Otázka:

- 1) Proč jste se rozhodl/-a vykonávat dobrovolnickou činnost, jak Vás to vůbec napadlo?

Odpověď:

První student: „Junák – Do Junáku jsem začala chodit ve třetí třídě ZŠ, protože jsem tam měla spoustu kamarádů. Když mi bylo kolem šestnácti, rozhodla jsem se pokračovat a začít u nového oddílu. I když už spousta mých začínajících "kolegů/kamarádů" nechodí, nebo má čím dál tím méně času, pořád zůstává oddíl a lidičky v něm. Asi k tomu přistupuji nejen jako k volnočasové aktivitě, kde člověk zažije spoustu nového, ale zůstávám u oddílu také proto, abych pokračovala v další generaci a pomohla mladším, aby i oni v budoucnu založili svůj oddíl. A to bude zanedlouho.“

Druhý student: „Přestože jsou stále mou profesí informační technologie (kde to je spíše o byznysu), pohyboval jsem se mezi lidmi s postižením a lidmi, kteří s nimi pracují. A tak se stalo, že jsem začal spolupracovat s českým camphillem www.camphill.cz a po čtyřech letech jsem odjel do irského camphillu www.camphill.ie/grangemoekler, kde jsem uvažoval, že i zůstanu natrvalo, ale z osobních důvodů jsem se, po půl roce, vrátil. I s dalšími aktivitami (dětský domov, speciální škola, USP) se v této oblasti pohybuji asi osm let.“

Třetí student: „Mé rozhodnutí vycházelo z náhodného setkání s člověkem, který potřeboval pomoc s doprovodem a nesehnal asistenta, který by mu s jeho cestou pomohl.“

Pátý student: „Moje motivace k dobrovolnictví byla (a je) většinou dvojitá – vnitřní – pocit smysluplnosti, užitečnosti a vnější - abych získala zkušenosti pro svoji budoucí profesi, a vnímám to tak, že dobrovolnictví jako praxe „nanečisto“ je ideální cestou.“

Šestý student: „Do Junáku jsem začala chodit asi v jedenácti letech, jelikož ho navštěvovalo několik mých kamarádů/dek. Ačkoli kamarádi, kvůli kterým jsem tam původně začala docházet, postupem času chodit přestávali, já jsem až doteď zůstala. Společně s ostatními „vytrvalci“ se snažíme pokračovat v tom, co jsme sami prožívali jako děti.“

Sedmý student: „Jsem vedoucí ve skautském oddíle (Junák). Začala jsem tam chodit asi v deseti letech. Když jsem byla mladší, skaut jsem brala jako další kroužek. Postupem času jsem ale zjistila, že skaut je něco víc. Člověk tím tráví daleko více času než na klasickém kroužku – během týdne jsou schůzky, o víkendech akce jednodenní a občas i celovíkendové. O prázdninách samozřejmě tábor. Asi od 17 let jsem dělala takovou „pomocnou“ vedoucí. Ale vzhledem k tomu, že ve skautu byli vedoucí, se kterými se nedalo pořádně dohodnout, rozhodla jsem se s tím skončit, i když jsem zároveň nechtěla. Ale vedoucí se samozřejmě obměňují, takže když jsem se minulý rok dozvěděla, že tito lidé budou odcházet, byla to pro mne výzva začít tam znovu chodit. Od září tedy opět dělám vedoucí.“

Osmý student: „Do skautského oddílu jsem začala chodit v sedmi letech. Za ta léta jsem si tam našla řadu kamarádů a spoustu toho s oddílem prožila. Když tedy za mnou v 16 letech vedoucí přišli, jestli bych jim s vedením nepomáhala, souhlasila jsem. Chtěla jsem být nadále s lidmi, které mám ráda.“

Devátý student: „Bylo mi 15 a na tuto otázku jsem tehdy odpověděla: Prostě mi to přijde správné. Vždycky jsem se zajímala o pomoc různě znevýhodněným lidem, pravděpodobně proto, že jsem jako dítě byla dlouhodobě nemocná. Moji rodiče jsou sami velmi aktivní (i když nikdo jiný v rodině není dobrovolník).“

Otázka:

2) Účastnili jste se někdy v rámci Vašeho dobrovolničení supervize?

Odpověď:

První student: „Ano, každé tři měsíce povinně, v případě potřeby kdykoli.“

Druhý student: „Ne“

Třetí student: „Myslím, že ne.“

Čtvrtý student: „Ano, už mnohokrát. Většina supervizí pro mě ale bohužel přínosem nebyla. Myslím si, že se supervize nedá odbýt za hodinu a půl. Nejlepší supervize, na které jsem byla, trvala celý víkend. Na konci víkendu jsme byli lépe seznámení a konečně jsme se dokázali navzájem víc otevřít.“

Pátý student: „Supervize jsem se neúčastnila.“

Šestý student: „V rámci dobrovolničení jsem se účastnila týmové supervize, která probíhala v intervalu jedenkrát za měsíc. Účast na supervizi byla povinná.“

Sedmý student: „Nikdy jsme to nenazývali supervize, ale pokud to správně chápu, zažila jsem něco podobného na radách, když jsem chtěla s něčím poradit (i když mi radili, straší vedoucí a ne odborníci) a také na okresních a celorepublikových akcích, kde se někdy najdou i odborníci z řad pedagogů, psychologů anebo starší dobrovolníci, které je možné díky jejich životním zkušenostem s vedením dětí brát také jako odborníky.“

Osmý student: „V rámci skautu snad nic takového asi neexistuje. Tedy, alespoň v našem středisku nic takového není.“

Devátý student: „Ano v Asistenci o. s. byly supervize pravidelně.“

Otázka:

- 3) Jaké kompetence, které jste získali a získáváte dobrovolnictvím, využijete i při výkonu vaší budoucí profese?

Odpověď:

První student: „Jako velkou výhodou vidím fakt, že jsem se dostala do kontaktu s různými lidmi, se kterými bych se jinak nesešla (lidmi z jiné sociální nebo kulturní vrstvy). Myslím, že jsem se proto stala více tolerantní a získala jsem také větší nadhled. Díky dobrovolničení jsem také zodpovědnější, dokážu teď za někoho převzít zodpovědnost a postarat se o něj. Nakonec jsem také získala víc sebevědomí a vědomí toho, že zvládnou mnohem víc, než jsem dřív myslela.“

Druhý student: „Jako získané znalosti jistě využiji způsobů komunikace, větší otevřenost k druhým, nezastírání pravdy (o ní se stejně všichni dozvědí), získávání kontaktů pro další práci, všímání si maličností, apod.“

Třetí student: „Naučila jsem se jak pracovat s konkrétním postižením a z osobní zkušenosti jsem se přesvědčila, že i mezi postiženými klienty se najdou tací, kteří vaši pomoci dokážou zneužít:(a nesmíte si nechat všechno líbit).“

Čtvrtý student: „Pro mě jsou asi nejdůležitější zkušenosti a poznatky, které během své činnosti získávám. Určitě je potom používám a aplikuji dále.“

Pátý student: „Napadá mě zodpovědnost, komunikativnost, řešení problémů, pomoc druhým, umět organizovat čas a práci...“

Šestý student: „Schopnost spolupráce s druhými, organizace a komunikace. A asi i řadu zkušeností s tím, jak jednat s dětmi. K tomu bych ještě řekla, že jsem často měla problémy být přísná, něco dětem odepřít a také- jak už zde bylo zmíněno- říct někomu NE. Mnohokrát jsem se kvůli tomu dostávala i do nepříjemných situací. Problém s tím mám i nadále, ale mj. díky oddílu to o sobě moc dobře vím a snažím se s tím něco dělat.“

Sedmý student: „Když přemýšlím o svém pětileté dobrovolničení na různých místech, tak kromě jednotlivých dílčích kompetencí si nejvíce odnáším "bohatství" ve zkušenostech, jak navázat vztah a jak udržet hranice takového vztahu. S hranicemi jsem měla na začátku své dobrovolnické éry problém, byla jsem příliš (a nakonec v neprospěch obou stran) angažovaná, takže u sebe osobně tohle považuji za největší zisk.“

Osmý student: „Kompetencí je spousta rozvoj empatie, komunikace, porozumění zhoršenému verbálnímu projevu, zkušenosti, rozšiřování tolerance atd.“

Devátý student: „Je to hlavně o zkušenostech, o tom, že každý má právo mít den "blbec", kdy se nedaří, aniž by to mělo vliv na člověka jako takového. Že dokáží být všichni lidé přátelští i zlí, a že zloba má nějaké primární, obvykle neřešené, příčiny. A když se povede v nich zapátrat, uleví se, hlavně nositeli problémů.“

Příloha 2

Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze

Reflexe dobrovolnické praxe, letní semestr 2011/2012

Otázka:

1) Co vás motivovalo k vykonávání dobrovolnické práce?

Odpověď:

První student:

„Motivovalo mě nasazení lidí, kteří tuto práci dělali přede mnou, jejich zážitky, jejich nadšení.“

Druhý student:

„Potřeba praxe a chuť udělat něco pro druhé, získávat zkušenosti, posouvat se dál.“

Třetí student:

„Motivovaly mě předchozí zkušenosti s touto organizací, ve které jsem jako dítě "vyrůstala".“

Čtvrtý student:

„Motivuje mě samotná činnost, především práce s dětmi, a dále možnosti, které Junák svým členům nabízí (široká paleta různě zaměřených kurzů nebo jiných aktivit, nabídky dalšího vzdělávání, spolupráce se zahraničními skauty atd.).“

Pátý student:

„V organizaci jsem vyrůstal v podstatě od narození (oba rodiče a děda byli skautskými vedoucími) a mnoho jsem tam toho zažil. A všechno, co jsem se naučil, jsem chtěl předat i dalším.“

Šestý student:

„Práce s lidmi, potažmo hlavně s dětmi, seberealizace, přátelé, kteří se tomuto také věnovali a věnují, smysluplně vyplněný čas, absence stereotypu.“

Otázka:

2) Využíváte při své dobrovolnické činnosti supervizi? Proč ano/ne? Jak a jak často probíhá? Popř. využíváte nějakou jinou formu podpory a vzdělávání (intervize apod.)?

Odpověď:První Student:

„Ano, skupinovou i individuální, probíhá podle potřeby a možností, v současné době cca jedenkrát za dva měsíce. Skupinovou supervizi pořádá DSR pro dobrovolníky cca dvakrát ročně, dále s kolegyní, se kterou pracuji, využíváme jednak individuální a jednak skupinovou supervizi zaměřenou přímo na muzikoterapeutickou práci. Velmi nám pomáhá v našich začátcích. Chystáme se využít i intervizi s dalšími muzikoterapeuty.“

Druhý student:

„Ano, na letním táboře využíváme každodenně při večerních setkáních asistentů skupinovou supervizi, kde hodnotíme celý den - co se povedlo, co ne, s čím měl kdo problém, jak ho řešil a co by se mu doporučovalo pro příště. Během dne využíváme individuální supervize prostřednictvím konzultací s jednotlivými asistenty. Na tábor např. jezdí hodně dvojic-sourozenců nebo přátel, kdy jeden z dvojice je zdravý, druhý postižený. Ti se s postižením setkávají celý rok, a tak lépe vědí, jak co řešit. Víím, že ARPZPD pořádá speciálně-pedagogický kurz pro dobrovolníky, ale zatím jsem neměla možnost se ho zúčastnit.“

Třetí student:

„Při mé praxi supervize spíše neprobíhala.“

Čtvrtý student:

„Ne, supervize zavedené nemáme.“

Pátý student:

„Ano, využívám. Největším přínosem je setkání s ostatními dobrovolníky, kteří řeší podobné situace. K účasti nás motivují vstupenkami do divadla.) Probíhá skupinovou

formou (máme skupinku s psychologem, pro naše oddělení, na 2-3 hodiny) V našem zařízení je povinné alespoň jednou za rok supervizi absolvovat, nabídky ke skupinovým supervizím jsou přibližně jedenkrát za tři měsíce a individuální supervize je možná po dohodě. Aktuální problémy na oddělení řešíme většinou s koordinátorkami dobrovolnického centra, které jsou k dispozici skoro pořád, se zdravotnickým personálem, herním terapeutem nebo s paní učitelkou z nemocniční školy.“

Otázka:

- 3) Jaké kompetence, důležité pro vaši budoucí profesi, rozvíjíte vykonáváním vaší dobrovolnické činnosti?

Odpověď:

První Student:

„Empatii, nadhled, respekt, schopnost se poučit, schopnost nelítovat, schopnost rychle reagovat.“

Druhý student:

„Vůbec přístup k handicapovaným a k jejich vzdělání, hodnota vzdělání atd.“

Třetí student:

„Způsob práce postavený na kooperaci, konsenzu a ne hierarchické struktuře. Myslím, že se dá využít do jisté míry i v práci s dětmi nebo skupinami/týmy obecně. Reflexe a zpětná vazba jako důležitý moment pro zlepšení konkrétní činnosti.“

Čtvrtý student:

„schopnost komunikace s dětmi i jejich rodiči, schopnost improvizace, empatie, rozšiřuji si své vědomosti v oboru psychologie, přírodověda, zdravotní věda...“

Pátý student:

„Komunikační, manažerské, tvorba programu, týmová práce, vztahové kompetence (k druhým, k sobě, k přírodě, k tradicím atd.), praktické dovednosti pro život, duchovní.“